

עשיתי הכל בשביל לא להתיימש. התחלתי להתעניין ברצינות באסטרופי לוגיה, אגב, עשיתי את המפה של שמעון פרס לפני הבחירות, וניכתי לו שיצא. אבא סיפר את זה לפרס. גם לפני הכלא נהגתי לקרוא, אבל לא משו. בכלא זה הפך לעיסוק העיקרי. קראתי סיפרי אסטרולוגיה, סיפרי רפואה, על גוף האדם. התחלתי להתעניין בנושא. מדי פעם עשיתי ספורט, ככה סטאטי, במקום. באותו הזמן היו השניים האחרים במיטות — לא היה מקום לכולנו. הפסקתי בכלא לעשן. זה היה אתגר, והצלחתי בו.

היחסים בכלא אני לא מנסה להיחלק. כל התופעות האלה — קטטות, יחסים הומוסקסואלים, סמים — הם

משוחרר סויה

מתעניין באסטרולוגיה

יותר נפוצים בכלא, ולא בבתי המעצר. שם כולאים אותך כתא מבדד

רעש

באוזניים

בכא מלך, לשם עברתי מאוחר יותר, היו כבר תנאים יותר אנושיים. שם מיינו אותנו לפי מיבחנו פסיכוכיניים, התנהגות. שם קיבלתי חדר ליחיד. יכולתי לצאת יותר — שלוש שעות ביום. כאן גם היו פעילויות: מועדון, וידאו.

כל מה שיכולת להשיג בכסף — היה שם. כל דבר קונים שם; האוכל, למשל, היה כליך בלתי אכיל, שהיית חייב לקנות אוכל בקבוקי טינה. מים — אסור אפילו לחשוב על האפשרות לשתות אותם, רק מה שקינית בבקבוקים סטריליים.

אבא נתן לי כל חודש כסף. אני חייב לו המון. גם כל הפסטיבל הזה זה בגלל אבא. אחרת, למי היה אכפת?

עיקר הקושי שלי בכך התקופה הזאת, היה שלא להתיימש, לא להפסיק לתפקד! לתפקד! מי שזה קרה לו —

הנהלה רחפה לו את כל התרופות. כן, הנהלה סיפקה אותן לכל מי שהתלונן, למשל, על כך שהוא לא ישן טוב. להנהלה לא היה איכפת שאנשים יישנו ימים, ייאבדו כל תיקוניהם. להיפך.

אני נגד תרופות! לא עישנתי בכלא — כלום! לא לקחתי תרופות. הכל הפריע לי גם בגלל הפציעה: הרעש הב

לתיפוסק באוזניים, דלתות חורקות, נסגרות, נפתחות, צילצולים, צרחות. עכשיו אני מתכוון לרדת ל-10

ימים, לפחות, לאילת. לא רוצה שמי צאו אותי, לא רוצה יותר להתראיין, להצטלם. רוצה לנח.

הנה, יושבת כאן בחורה בחורה שלא הספיקה לדבר איתי מאז שחרתי, ומי איתם להכריז איתי סיכסוך?

אני עוד לא מתמצא במה שקורה. הבגדים שלי כבר לא באופנה. קניתי המון בגדים בצרפת — האופנה האחרונה! — לפני שנתיים...

עכשיו צריך להצר את הכל, להתיימש את עצמי למה שקורה.

במדינה

(המשך מעמוד 8)

השאלה: האם דעת-הקהל תניח להחליק את העניין, או שהיא תמלא את תפקידה שלה, המתחיל במקום שבו מסתיימת מלאכתו של המבקר?

משפט

מי יגיד תורה?

מרע הורה האב

בעבירות בנו, ולהיפך

„אני חשתי שאב מוכן לעשות הכל בשביל ילדיו, וכאן אני רואה שהאב מטיל את האשמה בבנו, אמר השופט מרדכי בן-דודר כאשר שמע את דיכרי המערער. השופט התפלא לשמוע כי האב, שהורשע בעבירות-תנועה בבית-המשפט השלום, מערער על הרשעתו וטוען כי כעת שצולמה המכונית כשהיא עוברת באוראדום, נהג בה בנו, ולא הוא.

בית-המשפט השלום הרשיע את האב בעבירה שיוחסה לו, והוא עירער לבית-המשפט המחוזי, כדי שיוכח אותו וירשיעו את בנו במקומו. הסניגור „הסביר לבית-המשפט שאין כאן קנור ניה, מכיוון שגם לאב וגם לבן יש הרשעות קודמות בעבירות-תנועה, וגם עונש על-תנאי.

„אף אחד מהם לא יריוח מזה שהעירעור יתקבל, הסביר הסניגור, „מכיוון שגם על הבן תוטל פסילה מנהיגה, עקב התנאי הקיים גם עליו.“ בעוד השופט משתאה הודיעה התובעת, עורכת-הדין פנינה גיא, כי העירעור הבא, העומד לפני בית-המשפט באותו יום, הוא עירעור הפוך. שם הורשע בן בעבירות-תנועה, והוא טען מלכתחילה כי היה זה אביו שנהג ברכב. הבן הורשע בבית-המשפט השלום בכך שעבר את קו-העצירה וכעת הוא מערער לבית-המשפט המחוזי, אביו בא עימו והודיע שהוא מסכים כי פסק-הדין יתבטל, והוא יורשע תחת בנו.

קפיצה מאקליפטוס. השופטים המשתאים שמעו את המיקרה הזו, שבו סיפר הבן כי היה זה אביו שנהג במכונית

לנכים, לאן נגיעה את האב תפסו 100 פעמים, זאת אומרת שעוד שלוש-מאות פעמים לא תפסו אותו — והוא רוצה להמשיך לנהוג? מוטב שגם האב וגם הבן יקומו ויבקשו שישללו לכל אחד מהם את רשיונו לשנה!

הסניגור התעקש וביקש מבית-המשפט לבטל את פסק-הדין ולהחזיר את הדין לבית-המשפט רלמטה. „זו כיתה, אמר לו השופט, „אבל יתכן מאוד שלא יהיה מי שיגיד לך תורה על כך.“

תאונות

אש בעיניים

שחקן אחד ירה בהצגה

בחברו ואז התברר

שהאקדח הוא אמיתי

החזיר הראשי, שתפס את השליטון, יורה באחיו החוזרים והורג אותם אחר-אחר: כל זה מתרחש בהצגה חוות החיות על-פי סיפורו של ג'ורג' אורוול, המועלית בימים אלה בתיאטרון הקאמרי.

ביום החמישי שעבר התקיימה החזרה הכללית, לעיני קהל מוזמנים גדול. לקראת סוף ההצגה צריך השחקן שמואל וילוז'ני, המגלם את החזיר הדיקטטור, לירות בחזיר אחר, שאת דמותו מגלם איציק סידור. וילוז'ני אמור לכוון לעבר חברו אקדח-צמצוע ובו זמנית צריך מישו מאחורי-הקף לעים לירות באקדח-סטרטר, החמוש בכדורי-עץ ומשמיע קול-נפץ עז. כשלחץ שמואל וילוז'ני על הרק האקדח, הופתע לשמוע קול-נפץ גדול הבוקע ממנו ורשף-אש ניתו מלועו. איציק סידור, תחת ליפול ולהעמיד פני מת, פרץ בזעקות-כאב, כיסה עיניו בידיו ורץ אל מאחורי-הקלעים.

התברר כי עקב טעות, הוחלף אקדח-הרמה באקדח-הסטרטר, וסידור נפגע בעינו.

מסירות מיקצועית. על הבימה המשיכו לשחק כאילו לא קרה דבר, בעוד מאחורי הקלעים היתה מהומה. כולם היו חרדים לגורלו של סידור,

נורה סידור ויורה וילוז'ני

לולא עדשות המגע — היה מתעורר!

ואף שקלו את הפסקת-ההצגה. אך סידור הכואב גילה מסירות מיקצועית למופת, והסכים להתפנות לבית-חולים רק אחרי שבצע את תפקידו במערכה האחרונה, שבה הוא גולש על גלגליות.

עם תום ההצגה, ולאחר שקד קידה עם כל השחקנים, הוביל סידור לטי-פול. אז התברר כי נפגע קשות בעין שמאל, וייתכן שיוקדק לניתוח. עדי-שותי-המגע הרכות שהיו בעינו הצילו אותו מפגיעה חמורה בהרכה — אולי מעיוורון מוחלט.

המורה נוגה דרור היתה אלימה ועצבנית ונהגה להכות את תלמידיה

היה להם הסכם ל„נשואין בתוחים“ עוד מהתחלת חייה-נשואין שלהם

לכני פסח כמעט אידעה לה תאונה. היא רעדה במשך כל היום

עותר-צון תלמידה. תלמידה ממושג ספסופה מספרים כי „המורה נוגה היתה תמיד עצבנית נורא.“ הילדים אומרים כי לא-פעם ולא-פעמים הייתה אותם. „פעם, כשישבתי על כיסאי בחדר-האור למכונתה, ובחריקת-צמיגים עזבה את בית-הספר בפעם האחרונה. במרחק של כמה קילומטרים, בהמשך הדרך ההר

ביום האחרון לחייה היתה נוגה דרור במצב-רוח מרומם. תלמידה מספרים כי היתה עליזה במשך כל שעות היום. עם סיום יום-הלימודים הקצר נכנסה למכוניתה, ובחריקת-צמיגים עזבה את בית-הספר בפעם האחרונה. במרחק של כמה קילומטרים, בהמשך הדרך ההר

אורי ונוגה דרור ביום האחרון, מצב-רוח מרומם

מהכיסא: סירבתי. שוב רחפה אותי מה כיסא, ואז התחלנו להתקוטט. שנינו, היא ואני, השתוללנו נורא. בגלל הרעש הגיעו מורים, והפרידו בינינו.

גם מורות שונות מבית-הספר אינן מסתירות את העובדה שנוגה דרור נהגה להכות את תלמידיה. תלמיד אחר סיפר להעולם הזה כי סימנים כחולים עיטרו את ידיו במשך כל שנת-הלימודים: „היא היתה תופסת בורועי, חזק, ומנערת אותי.“

סיפור מפורסם בבית-הספר מסופר על תלמידה בשם מול, שהגיעה לעי מות כה חריף עם נוגה, עד שברגע של אובדן-עשתונות הטילה התלמידה כיסא על מורתה. ואף הצליחה לפגוע בתלמידה אחרת מספרת שפעם צעקה נוגה על אחד מכני כיתתה: „היוזרי אתה על סף מוות!“

גם בוגרי בית-הספר זוכרים את נוגה

רית המפולת. מצאה האשה הבלונד רית, בעלת הרופעה המרשימה, את מותה בירכתי התהום.

„תמיד עצבנית

נורא

לפני תשע שנים הגיעו נוגה ואורי דרור לגליל. אורי התמנה כמנהל בית-ספר-ישיבה הר-מירון. בני-הזוג הכירו זה את זה עוד בתקופת-לימודיהם בתיכון, בילו יחדיו חמש שנים, ונישאו ב-1974 בחיפה. נוגה, שלמדה ציור במידרשה לאמנות ברמת-השרון, הועסקה כמורה לציור בבית-הספר האיזורי, הסמוך למושב ספסופה. במשך תשע השנים האחרונות עבדה שם לשביעות-רצונם של חבריה, המורים והמנהלים, אך לא תמיד לשבי